

ČEVELJČKI ZA MOJO PEPELKO

23. junij

10.25

Sedim pri *Mačku*. Vroče je za ponoret, mene pa hladita prijetna senca in led v pijači.

Za vse, ki tega še ne veste ali pa morda niste iz Ljubljane: *Maček* je stara kavarna na vogalu Krojaške ulice in najbolj obiskane promenade ob Ljubljani. Moja najljubša razgledna točka. *Maček* na Krojaški? Sanja se mi ne, kako je zašel tja. Ampak super je poleti sedeti zunaj, recimo nekje v drugi vrsti, kjer lahko nemoteno buljiš v mimoidoči folk, pa tega nihče ne opazi. Vidiš vse, od slavnih do neznanih zvezdnic, ki si lomijo petke na kockastem tlaku. Hja, če izdeluješ čevlje, to pač opaziš. Pa ne samo tega, še marsikaj.

Ta hip nestrpno čakam na Vojca, da pripelje najino novo stranko. Žulim že drugo kokto, on pa zamuja. Mnenja je, da so take ženske. Nobene točnosti. On je pa še hujši. Še dobro, da imam nadčloveško potrpljenje. Sploh z Vojcem. Najbrž zato, ker je moj najboljši prijatelj. Kje si bil do zdaj? ga vsakokrat vprašam, ko se prikaže. Saj veš, običajno odgovori in se zraven skrivnostno reži. Ker ga poznam, vem. Ni biznis, sploh ne. Ženske. ŽENSKE. Hudo! Na kupe. Tudi meni deli nasvete, kako naj jih osvajam, a precej neuspešno, ker imam glede tega svoje mnenje in svoja načela. Včasih, takole približno dvakrat na teden, me z razlogom, da bova govorila o biznisu, zvabi na pijačo, potem pa moram poslušati že sto-to ponovitev serije njegovih najboljših ljubezenskih avantur. Same uspešnice; in vse znam že na pamet.

Ampak danes sva resno zmenjena za biznis. Menda sva, ne ...?

Medtem ko čakam, gledam dekleta. Kaj pa naj bi drugega ... Malo v obraz, malo v joške in rit in malo tja spod ... Ne, ne, saj ni tako hudo. Mislil sem v noge. Hudo hude pete. Ene hujše od drugih. Tup, tup – tupa, tupa ropotajo po kockastem tlaku, njihove lastnice pa se nerodno prestopajo in mislijo,

da so v svojih čevljih oh in ah. Zakaj sploh obujejo visoke pete, če jih potem v njih premetava kot barke na valovih?! Hej, nora ideja! Mogoče bi lahko priredil tečaj za lepo hojo v visokih petah. Z debelo buklo na glavi in zvrhanima skodelicama dišečega čaja v rokah. Začetni tečaj z nizkimi petami, nadaljevalni s srednje visokimi in izpopolnjevalni s tistimi, res hudimi. Nič ne bi zaračunal, ker si najbolj od vsega želim, da bi vse ženske tega sveta znale lepše hoditi v visokih petah. Manj štorasto in manj spakljivo. Pogled bi bil veliiki bolj privlačen. Za vse.

11.45

O Vojcu ne duha ne sluha. Nisem rekel? Na mobilnik ne odgovarja. Kaj pa drugega! Naročil sem si kozarec limonade z veliko leda, da si ohladim dušo in telo. Opustil bom svoje brezplodno čakanje. Grem nazaj v čevljarno popraviti zamujeno.

Pred dvema letoma je nepričakovano umrl moj oče, ki sem ga imel zelo zelo rad. Prima sva sodelovala in veliko sem se naučil od njega. Zapustil je čevljarsko delavnico v Stari Ljubljani, tam nasproti Glasbene akademije. V njej zdaj kraljujem jaz. Ko smo se za silo potolažili, sva se z mamo zakopala v delo. Da ne bi tako močno pogrešala očeta, čeprav je bil ves čas z nama kot nekak duhovni vodja. Jaz sem k njegovi delavnici dodal majhno, ampak res majhno prodajalno, nekaj novih kopit, svoje ideje in pogum, najprej pa en odštekan napis nad vrati: *Tak, tak, tak, obujte se v domišljijo*. Mama je dodala svoje prihranke in zaupanje vame. Še danes je prepričana, da nama pomaga oče tam nekje iznad oblakov. Kaj vem, najbrž ima celo prav.

Sprva je v čevljarni precej škripalo, stranke so se morale navaditi name, ki sem precej drugačen od očeta. Malo poseben bi lahko rekel. Ampak sem zvozil, z mamino in Vojčevo pomočjo. In z bogatim očetovim znanjem. Obožujem lepe ženske noge; bose in obute, v moje čevlje jasno. Ker jim lepo pristajajo, ker jih polepšajo. Znan sem po nenavadnih petah, odbitih materialih in okrašenih petah. Brez njih pri meni ne gre. Za tiste, ki si drznejo obuti v domišljijo. Dobe-sedno.

Hecno je to moje delo. Včasih se počutim kakor princ v *Pepelki*. Žensk vse polno, natikam čevljičke, moje Pepelke pa od nikoder. Zadnjič enkrat, ko sem spet čakal Vojca z novo poslovno – ljubezensko avanturo, mi je šinila v glavo nora misel: *Naredi čevljičke za svojo Pepelko!* Navajen sem norih misli v svoji glavi. Nore misli imam rad, zato sem si takoj odgovoril: Zakaj pa ne? Tista, ki ji bodo prav, bo postala moja žena. Pa da vidimo, če taka sploh obstaja.

12.20

Sit sem čakanja. Postal sem razkuhan špaget. Plačam in vstanem.

Naenkrat me zadene kot strela z jasnega. V opoldanski sopari, ko nihče ne ve, kam bi se dal, se prikaže. Stopa počasi, nekam zasanjano, kot da se ji nikamor ne mudi. Žal sem prepoznen in ujamem samo pogled od zadaj. Dolgi, svetlo rjavi lasje ji padajo po hrbtu. Rožasto krilo se rahlo dviga med hojo. Še pogled navzdol. Opala, ne morem verjeti! Rumeni sandalci s hudimi petami. Res hudimi. Tankimi, visokimi. Lepo se prestopa, zanesljivo, nič štorasto. Čakam, okamnel, brez sape. Prilepil sem oči nanjo. Neki turist me je očitno zamenjal za cestno svetilko in se zaletel vame. Hitro se jaz opravičim njemu in stegujem vrat čez njegov orjaški nahrbtnik. Se bo punca zataknila v špranjo med kocke? Še kar čakam, napet kot na hokejski tekmi, preden zabijejo pak v gol. Navijam zanjo in proti granitnim kockam. Zaenkrat je rezultat njej v prid. Dobro se drži, dokler jo lahko še vidim. Kar odleže mi. Škoda bi bilo tako lepih pet. Če jih enkrat odrgneš, je z njimi konec.

16. 30

Vojc je mrknil. Enostavno se je vdrl v zemljo.

24. junij

15.50

Vojc je pravkar odšel. Prikazal se je pred eno uro, ves zaspan in posvaljkan. Gostobesedno se je opravičeval, ker je včeraj

zamočil, zraven raztreseno šaril po mojih šilih, potem me je povabil na pijačo. Običajni postopek.

Malo sem bil jezen, malo radoveden, kot vedno. – Človek, delo imam, ne morem. Ob štirih odprem trgovino. Pojdi takoj z mano, da ti pokažem nove modele, dokler je še zaprto.

Posmehnil se je. – Nuno, daj no. Še nikoli nisi odprl trgovine ob času. Še sreča, da imaš zveste stranke. Vsi vemo, da čepiš v delavnici in sanjariš.

– Hja, kdo pa dela čevlje? Vesoljci? sem mu zabrusil. Vojčeve izjave me včasih res vržejo pod strop.

Priliznjeno me je objel čez rame ter me posadil za delovni pult. – Poslušaj mojo najnovejšo zgodbo.

Zavil sem z očmi. – Naj ti bo, samo ne dolgovezi. Pa še to: Si se kaj zmenil z najinim dobaviteljem? In posel? Bo? sem ga pobaral.

Vojc se je kar malo zgrozil, ko je kasneje pregledoval vzorce materialov, ki sem jih nedavno naročil. Potem sem mu pokazal še risbe novih modelov. Seveda rajši ni nič pripomnil, malo zaradi slabe vesti, v glavnem pa zato, ker predobro pozna moje izdelke. Komaj čakam, da bom lahko začel delati. Letos bom odštekan kot še nikoli.

– Zapel sem njegovo tajnico, mi je zaupal samozavestno, da bi me potolažil in mi vlil upanje.

– O, hudo! sem se zarežal.

Lahko bi pričakoval! Vse se menda neverjetno dobro ujema, tako mi je razložil. Naročila, višina, dolge noge, lepi joški in rit ...

– Pa ljubezen? Bo? me je zanimalo.

Zaničevalno je zamahnil z roko. – Bo, ko bo modro nebo plavo in bom jaz začel pesniti pesmi. Samovšečno se je posmejal. – To pa, sam veš, da ne bo nikoli, ker je modro nebo že plavo, za poezijo pa sem čista nula. Zato mi prizanesi s svojimi romantično brezzveznimi predlogi za stare babe.

Vojc je moj sošolec iz osnovke, rad ga imam, ker je super fant in mi dobro vodi podjetje. Drugače pa je zguba. Če zadiši po resni zvezi, zbriše. Njegov oče je zvest njegovi mami že

kakih trideset let in pravi, da mu je lepo z njo, Vojc pa je prepričan, da mora osvojiti vsako dobro mačko na dveh nogah, ki mu prekriža pot. Ostalo so romantično brezzvezni predlogi za stare babe in ne šteje.

Nekoč, ko sva spet imela svetovalni klub pri *Mačku*, sem mu za na vrata njegove pisarne za štos predlagal napis: *Pozor, hud kazanova*. On pa mi je za takrat, ko bom resnično dober – tak, vrhunski – v zameno smrtno resno obljubil, da bo na vrata prodajalne obesil napis: *Pozor, hude pete*.

Vojc se je razkomotil v moji delavnici, se igralkal s kleščami, nazadnje pa si kar sam postregel s še zadnjo stekleničko kokte, ki sem jo hranil za čase težke umetniške krize. Začel je pripovedovati; najprej malo o biznisu, da bi kupil mojo pozornost, potem pa na dolgo in široko o svoji novi zmagi. Njegove zgodbe so enolične, brez domišljije in me do konca dolgočasijo. Široko sem razprl oči in zavzeto strmel vanj, mogoče sem celo zazijal, da bi bil bolj prepričljiv, misli pa so mi odtavale skozi izložbeno okno na ulico. Tista rjavolaska z rumenimi sandalci s promenada mi nikakor ne gre iz glave.

1. julij

10.10

Tam zgoraj se jim je utrgalo. Lije kot iz škafo že od včeraj zvečer, zato ulica sameva, moja trgovina pa tudi. Sedim zadaj v delavnici, listam po prastarih modnih revijah, ki sem si jih sposodil od mame in kombiniram ideje. Potem rišem kot neumen, ko mi kaj pade v glavo. Blazno hitim, da mi ne spuhiti navdih. Do navdihov sem spoštljiv. So kot utrinki: če jih ne ujameš pravočasno, so vse želje zaman. Packam z vodenkami in šilim barvice kar na tla. Itak bodo pospravljali palčki. Po vsej delavnici se valjajo moje risbe, ker so jih stene že prepolne. Sem na sledi nečemu novemu, nečemu, kar bo samo moje in ne smem niti za hip izpustiti rdeče niti. Samo nekaj mi še manjka, da bi tisto novo zgrabil in potegnil v materialni svet, pa ne vem natančno kaj.

Nekoč smo v osnovki risali čevlje. Učitelju za likovni se je zazdelo, da bi bilo dobro prirediti razstavo naših umetnij ob

koncu šolskega leta. Za starše. In odločil se je, ne vem zakaj, ravno za čevlje. To me je navdušilo, saj sem se doma kar naprej motovilil po očetovi delavnici. Narisal sem več parov, zares enkratnih parov ženskih čevljev v različnih barvah, vzorčastih, s sponkami, trakovi in paščki in s čisto posebnimi petami: tankimi visokimi, nizkimi izbočenimi, ploščatimi, okroglimi, štirioglatimi, trikotnimi, vijugastimi, okrašenimi in tako dalje. Bil sem blazno ponosen na risbe. Učitelj za likovni se je pohvalno čudil, sošolci so se smejali in me zafrkavali, moj oče, kot strokovnjak s področja, pa je na razstavi ob moji drznosti dvomeče zmajeval z glavo kot zdaj včasih Vojc.

– Če bi jaz izdeloval čevlje po tvojih predlogah, bi lahko takoj zaprl čevljarno, je izjavil.

Ampak mama! Mama je bila očarana nad mojimi idejami in prvič, ko smo šli v Trst, si je kupila travnato zelene salonarje. Ha, to sem pa jaz!

Pri devetnajstih so me obsedle pete plesalk. In to tako zelo, da sem začel trenirati ples, samo da sem lahko buljil vanje. Sloke in visoke pri latinsko-ameriških, tiste srednje, ponosne in seksi za tango, nizke in široke s kovicami pri flamenku. Tak, tak, tak – tak, tak, tak ...

Tak, tak, tak. Trznem iz premišljevanja in se spet znajdem v delavnici. Nekdo zares trka na šipo. Zagledam mlad ženski obraz, po katerem polzijo dežne kaplje. Mokri lasje ji padajo čez ramena, tanka obleka se ji lepi na telo. Plaho se smeji in z očmi prosi, naj jo spustim v trgovino. Odklenem vrata.

– Oh, hvala ti. Pozabila sem dežnik v knjižnici, pa sem tekla domov. Mislila sem, da bom ušla dežju. Poglej, kaj se mi je zgodilo. Bi mi ti lahko kako pomagal ...? Zasuka stopalo in pokaže na peto.

Strokovno pregledam čevlj. Žalostno. Peta se ji je očitno zataknila v režo med kockami. Popolnoma je uničena, jaz pa nimam primerne materiala, da bi jo popravil.

– Žal mi je, ne morem ti pomagati, lahko ti samo zamenjam pete, se nasmehnem. Kaj naj bi drugega pri tako čedni puncici. Iznenada me nekaj prešine. Hitro stopim v delavnico. – Bi obula te čevlje namesto svojih?

Osupne. – Dal bi mi čevlje?

– Pomeri jih vsaj, predlagam. Roke se mi tresejo kot še nikoli. Ko ji pomagam natikati čevlje, teatralično položim desnico na prsi, da sem kot pravi princ iz moje najljubše slikanice iz otroštva. V resnici se bojim, da mi bo srce od vznemirjenja skočilo ven. Profesionalno otipavam stopalo v finih čevljičkih z rožastim vzorcem. Uf! Pristajajo ji kot uliti. Še enkrat jo pogledam. Ne morem verjeti. *Moja Pepelka?*

– Nekajkrat sem te videla pri *Mačku*, reče veselo, čeprav je vsa premočena. Nisem vedela, da delaš tukaj.

Ne upam se ji povedati, da sem enkrat buljil v njene rumene sandale, ko je šla mimo kavarne, in ne upam si predlagati, da bi se posušila zgoraj pri nas; pa tudi smisel za leporečenje mi je crknil, zato vprašam:

– Pa ti? Delaš kje v bližini?

– Stanujem. Pri babici in dedku, na Bregu. Saj veš, tam, nad tisto lepo, novo cvetličarno. Zato grem večkrat tukaj mimo.

Malo še klepetava o tem in onem: nepomembne stvari o kislem vremenu in neprijaznih kockah, ravno toliko, da sem lahko še nekaj časa v njeni družbi, da se ji nekoliko posuši obleka in da celo preneha deževati.

– Oglasi se še kaj.

Prikima. – Hvala za čevlje. Prekrasni so.

Oho, ni slabo za začetek. Samo ne vsiljuj se, fant, si rečem. Nekaj časa globoko diham in strmim za njo, ko se v mojih čevljih, ki so zdaj njeni, počasi in previdno oddaljuje po mokri ulici.

Medtem je že posijalo sonce. Srednje pomirjen grem na kosi-lo. Mama me je klicala že kakih petnajstkrat.

15.20

Hja, za ime bi jo pa lahko vprašal, ne?

20. julij

7.30

Prvi delovni dan po počitnicah.

Včeraj zvečer sem odložil Vojca in njegovo najnovejšo simpatijo pred njenim blokom za Bežigradom. Manja se mi je ljubeznivo nasmehnila. – Kmalu se kaj oglasi, me je povabila. Z eno roko je držala ročaj kovčka, z drugo pa je objela Vojca okoli komolca. Lepa slika.

Ampak da Vojc ni poskušal pobegniti ... Ne, celo kovček ji je pomagal odvreči po stopnicah. Zanimivo ...

Medtem ko sem se jaz sprehajal po italijanskih mestih in stikal za navdih, sta se onadva najbrž dajala dol v hotelski sobi. Ob prvi priložnosti, ko sva bila sama, sem povedal Vojcu vso zgodbo o nalivu, Pepelki in čevljarjih, ki se mi je zdela res fantastična ali pa vsaj precej bolj zanimiva kot njegovo nakladanje. Takoj me je začel panično prepričevati, naj odneham.

– Samo ne se zatreskat, je stokal, nikar, lepo te prosim. Pusti tisto svoje romantično sranje! je pridigal ter me razburjeno vlekel za novo italijansko majico.

– Kaj mi svetuješ namesto tega? sem ga resno vprašal in ga potegnil za kravato.

– Nuno, jebemti, čevljarija bo šla k vragu in midva z njo. Jaz ti bom zrihtal eno za občasna srečanja. Poznam cel kup res dobrih. Samo nikar se ne zatreskaj, se je vznemirjal.

– Jaz bi rajši tako za vsak dan. Pepelka je taka. Boš videl, Vojc, če ti rečem.

– Blede se ti, stari moj. Kakšne pravljice neki! Domišljija ti je ponorela. Preveč si sam v tisti svoji luknji.

– Pa mi ti večkrat delaj družbo, sem ga zbodel. A bi mi? Ne bi, ne. Saj vem.

S prsti si je šel skozi lase, prestavljal kozarec z viskijem in zmajeval z glavo.

No, pravzaprav sem hotel povedati, da sem ju odložil pred blokom, potem pa se zadovoljen odpeljal domov. V Italiji je bilo hudo lepo, a doma je še lepše. Za to obstaja razlog. Parkiral sem nekje pri Ljubljani. Krasen, vroč poletni večer,

gost od ljubezni in poln objetih sprehajalcev, me je premamil, da sem zakrožil čez Šušterski most in se še jaz sprehodil mimo Brega. Ogledal sem si izložbo nove cvetličarne, o kateri mi je pripovedovala Pepelka. Preudarjal sem, če bi kupil nekaj tistega nenavadnega cvetja za na pult. Da bi nehal biti tako vražje dolgočasno pust.

Potem sem sedel na staro leseno ograjo ob Ljubljani, tehtal Vojčevo ponudbo ter gledal v okna. Hmmm ... Katero neki je njeno?

25. julij

23.10

Italija je razvnela mojo domišljijo, zasleduje me podnevi in ponoči. Svet okoli mene je napolnjen z nepričakovanimi prebliski in praznimi stekleničkami kokte. Vonj lepila mi leze v nos. Krojim, šivam, zabijam. Čisto sem padel not. Poganja me misel na mojo Pepelko. Kadar zazvoni zvonec in se odprejo vrata v prodajalno, hrepeneče, včasih tudi nestrpno pogledujem skozi izložbeno okno. Kdaj se bo spet prikazala v prodajalni?

4. avgust

9.00

Odprem hladilnik. Hej, zmanjkalo je mojega najljubšega namaza s papriko, ki ga ponavadi jem pod sirom za zajtrk! Popolnoma sem pozabil, da sem prejšnji večer pomazal kozarec s kruhom do čistega.

- Nič zato, pa vzemi marmelado, navihano predlaga mama.
- Tako ali tako me boš danes peljal po nakupih.

Oh, ja, pozabil sem tudi, da je mesec zdijval naokoli. Poskusim se izgovoriti z delom v čevljarni in ji ponudim Vojca.

Mama se namrdne in smeji. – Saj ne rečem, rada imam fanta. Frizurco ima krasno, že iz osnovne šole. Pa oblečen je tudi tip top, se šali. – Ampak za moje nakupe ni vsak dober.

Pogruntala ga je, zato ga noče za važne stvari, četudi je gospa v zrelih letih. Bo že kaj na tem.

Zvečer sanjam za mamó, kimam ob njenih pripombah na artiklé in cene ter se opravičujem drugim kupcem, ker sem jih zadel z vozičkom. Ko takole blodim mimo polic v marketu, mislim na svojo Pepelko. Pomerjam ji različna imena, pa nekako ni nobeno pravo. Dobro, da Vojc ne ve za moje spodrsaljaje, ker bi skočil pod strop. Včasih molk zaleže več kot tisoč pojasnil in naredi mir v duši.

Mama mi nekaj reče. Najbrž je tisto ponovila že x-krat, ker me čudno gleda. Vem, da si misli svoje in morda ima tokrat celo prav. Pogledam voziček, ki je poln, da se kar šibi. – Dovolj bo, mama, pusti še kaj za druge, rečem v smehu.

Ona je taka. Piškote speče za celo ulico. Zato jo imam rad.

11. avgust

13.05

Zaklepam čevljarno, ko nenadoma obstanem kot vkopan. Pepelka?! Moje srce divje poskoči, ne pogleda ne levo ne desno, kar zdrvi na drugo stran ulice. Pepelka ravnokar odpira vrata Glasbene akademije. Zagleda me in mi veselo pomaha. Danes ne nosi tako hudih pet. Njene lepe, zagorele noge so v kratkih hlačah in balerinkah skoraj še boljše.

– Hej, počakaj. Ravno sem se odpravljala k tebi. Če imaš čas, te povabim na sprehod.

Nič mi ni jasno. Moral bi na kosilo, pa že korakam z njo po Gornjem trgu. Razigrano mi pripoveduje o počitnicah na morju. O taborjenju s starši, bratom in njihovimi prijatelji. Potem me vpraša, kje sem bil jaz.

– *Italia bella. Belle ragazze. Le piu belle gambe. Birra, pizza, tortellini, gelato fragola*, se delam važnega. (Prelepa Italija. Lepa dekleta. Najlepše noge. Pivo, pica, tortelini, jagodni sladoled.)

Pepelka se prisrčno smeje moji italijanščini in komičnemu naglasu. Nagajiv nasmeh ima in oči se ji svetlikajo kot modre zvezde na plavem nebu ... ali kako že? Kaj ni o nečem podobnem čvekal Vojc? Med mojim poročilom o potovanju po Italiji zavijeva na Grad. Ko se vzpenjava, mi srce razbija kot kladivo, pa ne vem od česa. Zadnje čase mogoče preveč sedim v delavnici in res nisem najbolj fit.

Na vrhu sloniva na kamniti ograji in opazujeva Ljubljano pod seboj. Gledam svoje rojstno mesto, ki ga iz te perspektive že dolgo nisem videl. Strehe žarijo v sončni svetlobi, da so skoraj bele. Zdiyo se mi lepe kot še nikoli. V daljavi so razvlečeni modrikasti hribi v opoldanski meglici in nekje za njimi je morje, so drugi hribi, drugi kraji in različni ljudje s svojimi zgodbami ...

Da bi naredil vtis ter si pridobil par vdihov na stopnicah, sem ji spotoma zaupal tudi zgodbo o Pepelki, princu in svoji ideji s čevljički. Hotel sem ji pojasniti, zakaj sem ji podaril čevlje, ampak ona je že vse uganila sama.

– Misliš, da bo tudi z nama tako kot v pravljici? je z zanimanjem vprašala Pepelka, ki ji je v resnici ime Alis. Na srečo doma nima hudobne mačehe in neumnih sester.

– Upam, sem skromno odvrnil, mislil pa sem si, jaz – uh, romantik, kot vedno: Če pravljice ne držijo, čemu, vruga, potem sploh so?

Vročina vedno bolj pripeka. S kamnitega zidu se umakneva v senco najbližjega košatega drevesa (pojma nimam, katero je!) in ker ni nikjer dolgočasnih sprehajalcev, ki bi buljili v naju, jo objamem. Ob pol dveh popoldne najini poljubi žgejo kot sonce nad nama. Brez pijače sva in ustnice imava suhe kot papir. Ampak to nobenega ne moti. Ko se nehava objemati, jo primem za roke. Najrajši je ne bi več izpustil.

– Nuno? Kakšno ime pa je Nuno? se čudi.

Pa smo tam. Trenutek resnice se imenuje Fernando. Moj ded je bil Italijan, oče pa je potem nekaj zafrknil na uradu, najbrž namenoma, da bi ponagajal mami, in potem sem dobil tudi dedovo ime. Mama si je prizadevala, da bi bil Blaž. Ha!

– Otroška pogruntavščina. Nisem znal reči Fernando, zato sem si pravil Nuno. Zdaj se me pa kar drži.

Alis najprej ne more verjeti zgodbi, potem prasne v smeh, mene pa pobira od sreče.

– Pridi k nam na kosilo. Naša kuhinja slovi po celi ulici. Lonci so zmerom polni dobrot.

– Ti bi me že kar takoj peljal pokazat mami? se čudi. Ampak vidim, da ji ugaja.

– Kaj pa je to takega. Saj si skoraj naša sosedka, odvrnem. Obsediva na klopici pod neznanim košatim drevesom vsaj še eno uro.

Mama je navajena, da se včasih zadela in pozabim na čas, zato me doma na kuhinjski mizi čaka listek: *Zamudnik, ostanki kosila so v pečici*. In zraven srček.

Narastek se je ohladil, ni več tako okusen, se je pa splačalo. Ko sedem s kuhinjsko krpo in polnim krožnikom v naročju na kavč v dnevni, se počutim kot napihnjena žaba, ki se bo od zadovoljstva vsak hip razpočila. Pa ne od hrane ...

Eko, če mi ni uspelo pri Alis, bom prestopil k Vojcu v njegov klub avanturistov. Madona, to bi bil vesel, ko bi dobil člana.

14. avgust

11.10

Vojc je očitno preveč tuhtal o poslih in zato pogrnil na naših stopnicah. Grdo si je zvil gleženj in zdaj sem vsega kriv jaz. S prenosnikom v naročju leži v naši dnevni sobi, ker ne more sedeti v pisarni, visi na mobilniku in tečnari.

– Jebemti, Vojko, si štor, sem mu rekel predvčerajšnjim, ko sem ga z mavcem vred pripeljal z urgence. – Preveč tekaš za ženskami.

Skoraj bi mi prilepil eno. Vojc ne prenese, da ga kdo tako pokliče, zato hranim Vojkota samo za posebne primere.

– Pizda, ne zajebavaj. Vsega so krive vaše preklete vegaste stopnice. Že zdavnaj bi jih morali porabiti za kurjavo, se je zadrl. – Sama sreča, da je moj dragoceni IBM ostal cel. Vse važne stvari imam gor.

– A tudi njene gole slike? sem ga podražil in hitro pobegnil.

Ta hip je že manj slabe volje, ker ga ne boli več tako hudo, pa še dober biznis se mu je posrečil zjutraj. Zato je spet začel vrtati po mojem zasebnem življenju.

– Kdaj se bosta dala dol? ga zanima.

– Kaj pa vem. Danes še ne.

– Si se zatreskal, kaj? vpraša vznemirjeno. – Pa sem ti rekel, da ne! Vse delaš po svoje!

– Oh ja, zavijem z očmi. – Na, tukaj imaš bančni izpisek in ostalo pošto, da ti ne bodo po glavi hodile bedarije.

Na misel mi ne pade, da bi se obnašal tako kot Vojc. Meni se ne mudi. Rad se predajam užitku vsakega trenutka posebej. Vse pride ob svojem času, me je večkrat opominjal oče.

Izgotovil sem nov model čevljev, nad katerim sem navdušen in potem naredil tri vzorčne pare: eden je pariško modre barve, drugi temno sive in tretji svetlo oranžne. Po vsej dolžini pet sem nanizal drobne bele cvetove. Pare sem postavil na pult v delavnici ter jih dolgo zamišljeno opazoval, čeprav bi moral na kosilo. Nenadoma se mi je posvetilo, kaj mi je ves čas manjkalo, da se novi model ni in ni hotel prikazati. *Muza*. Kot vsem umetnikom.

Najnovejšo kolekcijo bom poimenoval *Alis*. Zdaj ni več Pepelka. Ima svoje ime, svoje čeveljčke in svojega princa.

Letošnje pete so ostale podobne lanskim, zato se poigravam z barvami, materiali in dodatki. Nobene revolucije ne bom naredil, bo pa zanimivo, odštekano, kot sem že rekel – in samo moje.

26. avgust

17.00

Kolekcija je dokončana. Zadovoljen sem kot še nikoli. Pripravil sem vzorčne modele za izdelavo in jih pokazal Vojcu. Ni več siten. Ne, celo pohvalil me je, kar se mi je zdelo najprej malo sumljivo. A sem se pomiril z mislijo, da najbrž zato, ker že lahko malo hodi naokrog. To mu ogromno pomeni. Zaradi biznisa, jasno.

Včeraj zjutraj me je na vratih trgovine presenetil napis, ki sem ga na tistem že dolgo pričakoval: *Pozor, hude pete*.

Hvala ti, stari.

5. september

21.50

Jutri ima Alis izpit iz flavte. Pogrešam jo, ker vse dni vadi. Kadar vseeno pride in če ravno nimam nobene stranke, se stiskava

v najtemnejšem kotu delavnice, dokler nisva čisto pregreta, okoli naju pa je kot v savni. Super se imava, noro, res!

– Zaradi tebe hočem postati najboljša flavtistka, je danes dahnila med dvema poljuboma.

Mama je šla z družbo v toplice. Preslišal sem v katere. S seboj je vzela rdečo obleko z globokim izrezom, v kateri je blazno seksi. Izginili so tudi moji, pred kratkim izdelani srebrni sandali, zato vem, da bodo šli žurat.

Samevam. Nihče me petnajstkrat ne kliče na kosilo, tudi v veliki plehnati škatli s kokosovim pecivom se že nevarno kaže dno. Posedanje na pijači in svetovalni klub pri *Mačku* odpadata. Pa ne zaradi biznisa. Sumim, da zato, ker se Vojc v prostem času posveča samo še svoji simpatiji. Tisti Manji s počitnic v Italiji. Hmmm ... Naj traja, samo naj traja, si mislim. Prav privoščim jima srečo.

Zvečer rišem v dnevni sobi ob svoji najljubši etno glasbi nekje med brazilsko *bossa novo*, argentinskim *tangom* in portugalskim *fadom*. Dolgčas? Pomota. Čisto dobro se imam, ker mi ni treba niti najmanj paziti na nič. Vse kar pade od mene. Tudi kozarci. Razbil sem namreč mamin kristalni kozarec iz poročnega kompleta, ker sem se nekaj šel. Najprej sem razmišljal o samomoru. Potem sem na novo razvrstil kozarce v vitrini. Če bo kaj opazila in sitnarila, bom rekel, da ga je razbil brat, ko je bil pred dvema mesecema tukaj na obisku. Moj brat je etnolog. Njemu mama ne more nič, ker ta hip dela v Mehiki. Ko pa se bo naslednjič pojavil doma, bo od veselja itak na vse pozabila.

8. september

12.10

Nocoj greva z Alis proslavljat njeno desetko. V cvetličarni na Bregu sem kupil zanjo velik šopek iz nekaj nenavadnih belih rož, ker so mi bile zelo všeč. Cvetličar mi je seveda povedal, kako se imenujejo, ampak sem od vznemirjenja do doma že pozabil.

Še vedno nimam pojma, kje bova proslavljala. Dokler se ne vrne mama, močno odsvetujem obisk našega stanovanja.

9. september

3.15

Ko sem si včeraj ravno razbijal glavo, kam naj greva, da bo dovolj fensi za mojo Pepelko, me je poklical Vojc.

– Poslušaj, stari, mame še ni, kaj?

Aha, pa smo tam.

– Se spet nimaš kam dat? sem ga podražil.

– Ah, ni to. Moj najboljši kolega si. Že od malega, že iz osnovke. Rad bi ti nekaj povedal. Lahko prideva skupaj z Manjo?

Osupnil sem. Kaj pa zdaj to? Moral sem se prav malo spačiti.

– Jasno, da lahko, sem odvrnil širokosrčno. Najboljšemu prijatelju pač ne moreš reči ne, četudi ti to kompletno spremeni načrte in naloži kup nepredvidenega truda. Po kratkem ogledu stanja v stanovanju sem začel pospravljati kot ubrisan. O, bog, koliko dela ima mama z mano, sem pomislil. Na srečo obstajajo omare, koti, zavese in podobni kraji, kamor lahko na hitro zbašeš vse, česar gostje ne smejo videti. Kasneje bom vse tisto počasi, lepo uredil in zložil, kot je treba ...

Ob devetih se je Vojc prikazal s kartonasto škatlo, polno hrane in pijače.

– Madona, Vojc, koliko jih še pride? me je zaskrbelo. Ne bi rad, da bi nam razbili stanovanje. Mamo bi kap ...

– Samo ti in jaz in najini vili, je resno zapel z neprepoznavnim glasom.

No, glede Manje se ni zmotil. Res je podobna vili. Morski ... Tam nekje iz Pirana, z dolgimi črnimi lasmi in s školjkami okoli vratu.

Samo ... čakaj - Vojc in poezija? Vedno bolj sem se čudil. – Da ni to kaj v zvezi s tisto modro, ki postane plava, ali kako že? sem vprašal z rahlo dvoumnim nasmeškom.

– A zdaj boš pa še zajebaval s svojo romantiko, mi je takoj zabrusil, ampak prave ostrine ni bilo začutiti.

– Hotel sem te samo spomniti na ...

– Nehaj že, rajši mi pomagaj zložiti vse to na krožnike. Kaj buljiš vame? Sem naenkrat postal grd ali kaj? Daj že vino v hladilnik!

Večer že dolgo ni bil tak odklop. Plesali smo kot zmešani na očetove stare vinilke. Od Abbe do Slakovih polk, po kuhinji, predsobi, okoli kavča, čevlje dol, pa na mizo. V stanovanju je bilo kot v parni pečici.

Vojc je okoli polnoči na stežaj odprl okna.

– Naj cela Ljubljana praznuje z nami, je razgrajal v noč. Nevarno se je nagibal skozi okno (na srečo smo v prvem nadstropju!), mahal mimoidočim in jim pošiljal poljube. Ja, ja, ljubezen in viski naredita svoje.

Opazoval sem Alis, kako očarljivo je stopala v čevljih, ki sem jih naredil samo zanjo. Po večerji nam je na Manjino prošnjo zaigrala svoje najljubše skladbe. Moja Alis ni morska vila kakor Manja, pač pa prava mestna vila v prosojni rožasti obleki in s flavto pred ustnicami. In ko sem poslušal tisto fantastično glasbo, ki jo je priklicala v sobo, sem sklenil, da bom zaradi nje (malo pa tudi zaradi sebe in staršev) postal najboljši čevljar v mestu. Zaslužimo si to.

Preden sta z Manjo odšla, me je Vojc zadržal v dnevni sobi.

– Hja, skoraj bi ti pozabil povedati. Delal se je, da je pozabil in delal se je brezbržnega. – Nuno, stari moj, poročil se bom. Najprej boš šival čevlje, potem boš šel pa še za pričo. Lahko računam nate, menda? Ja? Ne?

Na to sem čakal ves večer in ko sem že obupal, me je skoraj sezulo. Vino, ki sem ga ravno pogнал po grlu, se je nekje zataknilo. Ostal sem brez besed, samo pokimal sem lahko. Dolgo sem kašljaj; še ko sem za njima zaklepal vhodna vrata.

Z Alis sva ostala sama. Ugasnil sem luč. Toplota poletnega večera je bila težka od želje. Stisnil sem jo k sebi in spet je oživel vroči popoldan na Gradu, žareče strehe, senčnato drevo in midva pod njim.

– Rad te imam, sem ji zašepetal na uho. Ostale besede bi bile itak odveč. Rad jo imam, ne glede na vse, ne glede na desetke iz flavte in ne glede na čevlje.

Kot odgovor na moje misli je stopila iz njih in bosa odšla proti spalnici.